

Justitsministeriet har Lov til at skjønne over. Dersom han mener, at Retsbetjenten har feilet i en eller anden Henseende ved Forhørernes Optagelse, saa er det et judicielt Anliggende, det er Noget, hvorover der maa anses til Overdomstolene; altsaa kan jeg ikke kritisere denne Retsbetjentens Maaade at optage Forhør paa. For saa vidt Vedkommende derimod klagede over, at man skulde have undladt at affige Fængslingskjendelsen over ham inden den i Grundloven bestemte Tid, efter at han var bleven anholdt, saa vilde det naturligvis for saa vidt stille sig noget anderledes, som et saadant Forhold fra Retsbetjentens Side vilde være en Overtrædelse af Straffeloven, for hvilket han kunde sættes under Liltale. Efter Alt, hvad der foreligger i den Henseende, og i Genhold til, hvad Mindretallets Ordfører har udtalt, maa det betragtes som ganske afgjort, at noget Saadant ikke har fundet Sted. Ifølge Mandens egen Beretning blev han nemlig berøvet sin Frihed den 18de Juni 1869, og Fængslingskjendelsen er netop af selsamme Dag, den er altsaa bleven affagt samme Dag, som han blev belagt med personlig Arrest. Der kan altsaa ikke være Tale om, at der her skulde være nogen Forsømmelse af den i Grundloven foreskrevne Frist, det fremgaar af Mandens egne Udtalelser baade i de Dokumenter, den erede Ordfører for Mindretallet oplæste, og dels ogsaa i den omtalte trykte Piece, jeg før nævnte, som er omdelt, og hvori han isøvrigt fremstiller alle sine Klagemaal, der siger han ogsaa, at det var den 18de Juni, han blev arresteret. Der er derfor vistnok ikke den fjerneste Grund til at antage, at der skulde foreligge Noget fra Retsbetjentens Side, der kunde egne sig til Paatale. Hvad der videre passerende med denne Mand var, at han, blev erklæret umyndig paa Grund af Sindssygdom, og at der blev bevillet en Bærg for ham. Dette har givet Anledning til forskjellige andre Ting, som jeg ikke her skal komme ind paa, fordi det ikke er blevet omtalt af de foregaaende Talere, og som altsaa derfor heller ikke synes at være Gjenstand for hans nuværende Andragende, men jeg skal kun dvæle ved det ene Punkt, nemlig, at Bærgen ikke har villet rekvirere Udskrift af Forhørerne til Brug ved eventuel Paaanke af Underdommerens Fremgangsmaade imod ham. Dertil skal jeg blot bemærke, at det ogsaa forekommer mig, at der ikke her er nogen som helst Grund for Ministeriet til at stride ind, thi naar en Mand er erklæret umyndig paa Grund af Sindssygdom, og har faaet en Bærg, saa er det denne Bærges Sag at overveie, om der er vederfaaret ham Noget, som det er Umagen værd at offere Tid og Penge paa at forsøge videre. Naturligvis følger det af sig selv, at, hvis Bærgen aabenbart tilside sætter Hensynet til Mandens Ret, kan der strides ind og maa der strides ind mod Bærgen; men efter Alt, hvad der foreligger og hidtil har foreligget for Justits-

ministeriet, er der ingen Grund til at antage det; det staar tværtimod for mig saaledes, at Bærgen har fuldkommen Ret i, at det vilde være Daarskab og unyttig Spild af Tid og Penge at paaanke disse Fængslingsdefikter, fordi der ikke er Noget i Realiteten at klage over, og fordi de jo efter al Sandsynlighed ville blive stadfæstede ved Overdomstolene. Jeg tror, at der her foreligger et Tilfælde, hvor der ikke kunde være nogen Grund til at befrygte noget Misbrug af Myndigheden til at erklære Folk umyndige, thi jeg mener, at, hvilken Fremgangsmaade i formel Henseende man end vil tænke sig indført ved den Leilighed, vil dog en Attest fra en Specialist, fra Bestyreren for en Sindssygeanstalt, for, at en Mand er sindssog, en Attest, som er begrundet paa en længere vedvarende Observation af Manden i Sindssygeanstalten, absolut, hvorledes man end tænker sig den Ting ordnet, altid blive anset som et tilstrækkeligt Dokument for at erklære Manden umyndig paa Grund af Sindssygdom. For Resten er jeg meget beredvillig til at indrømme, at den nuværende Lovgivnings Bestemmelser, om Maa- den, hvorpaa Umyndiggjørelse finder Sted, ikke ere saa betryggende som ønskelig, og at det er min Mening, fremgaar jo simpelt hen deraf, at jeg selv i Proceslovudkastet, som er omdelt til de Herrer, i sin Tid har bragt i Forslag, og man er ogsaa i Kommissionen gaaet ind paa et Forslag til en ny Ordning af denne hele for Resten meget vanskelige Materie, hvorved det nemlig er tilsigtet at faa Folk en større Garanti mod uberettiget at blive erklæret umyndig, derved at Spørgsmaalet om Umyndiggjørelsen skulde behandles i judicielle Former og afgjøres af en Ret, der bestod af flere Dommere efter foregaaende mundtlig og ogsaa efter Omstændighederne offentlig Forhandling. Det er for saa vidt altsaa fra det Synspunkt betragtet ufordødent at henlede min Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal, thi det udgjør ligesom en integrerende Del af det til Thinget omdelte Forslag til en ny Ordning af den borgerlige Retspleie. Jeg kan altsaa med Hensyn til selve Andragendet kun udtale dette, at jeg ikke tror, at der er nogensomhelst tilstrækkelig Grund for den Paagjældende til at klage, og jeg tror her at kunne tilføie, at det vistnok i det Hele taget er en meget betænkelig Sag at lægge syn- derlig Vægt paa sindssvage Folks Beklagelser i saa Henseende. Alle, som have med den Slags Ting at gjøre, ville nemlig have gjort den Erfaring, og jeg har ogsaa haft Leilighed til at gjøre den i rigeligt Maal i de Par Aar, jeg har været Justitsminister, at næsten Alle, som blive erklærede umyndige paa Grund af Sindssvagheit, vedblive med den største Haardnakethed at protestere derimod og indgive det ene Andragende efter det andet om, at Umyndighedsdefikret maa blive ophævet, og det har atter igjen sin ganske naturlige Grund i den bekjendte Erfaring, som enhver